ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

2004 *2009*

Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων

19.1.2007

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

σχετικά με το πρόγραμμα δράσης για τη νόμιμη μετανάστευση

Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων

Εισηγήτρια: Lilli Gruber

1. Το πολιτικό πλαίσιο

Η πολιτική για τη νόμιμη μετανάστευση, η οποία αποτελεί τον κεντρικό άξονα μιας κοινής π ολιτικής για τη μετανάστευση, όπως ορίστηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε το 1999, παραμένει εδώ και χρόνια όμηρος των διαφορετικών εθνικών πολιτικών. Έτσι, οι ψηφ οθηρικές σκοπιμότητες των εθνικών κυβερνήσεων, η σημασία που δίνουν τα μέσα μαζικής ε νημέρωσης σε αυτού του είδους τα θέματα, οι αμοιβαίοι φόβοι των κρατών μελών για την υπ οτιθέμενη ελαστικότητα των πολιτικών των άλλων χωρών, ο φόβος απεμπόλησης ενός μέρου ς της εθνικής κυριαρχίας, οι πολιτικές επιλογές και η πολιτισμική ποικιλομορφία είναι μερικο ί μόνο από τους λόγους που δεν έχουν επιτρέψει έως σήμερα στην Ευρώπη να αποκτήσει μια δική της πραγματική πολιτική στον τομέα της μετανάστευσης.

Απουσία κοινής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη μετανάστευση, οι ευρωπαϊκές χώρ ες ακολουθούν τα τελευταία χρόνια ριζικά διαφορετικές πολιτικές για τη διαχείριση της νόμι μης εισόδου πολιτών από τρίτες χώρες στο έδαφός τους προκειμένου να εργαστούν: το φάσμ α των ακολουθούμενων πολιτικών περιλαμβάνει από αρκετά περιοριστικές έως αρκετά φιλελ εύθερες πολιτικές και από πολιτικές ποσοστώσεων έως εκ των υστέρων νομιμοποιήσεις. Εξά λλου, καθώς δεν δέχονται όλα τα κράτη μέλη την ίδια μεταναστευτική πίεση, η μετανάστευσ η δεν θεωρείται από όλους ως ζήτημα προτεραιότητας.

Παρατηρούνται δύο παράδοξα. Το πρώτο αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των ατόμων στο εσωτερικό του χώρου Σένγκεν. Πράγματι, η κατάργηση των ελέγχων στα σύνορα διευκολύνε ι την κυκλοφορία των παράνομων μεταναστών στο εσωτερικό του ενιαίου χώρου, γεγονός π ου, στην πράξη, τους επιτρέπει να διεισδύουν παρανόμως και στο έδαφος χωρών που εφαρμ όζουν πιο περιοριστική νομοθεσία. Είναι, λοιπόν, σαφές ότι, πέρα από την ανάγκη ενοποιημέ νου ελέγχου των εξωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υπάρχει και ανάγκη ενιαίων πολιτικών εισδοχής.

Το δεύτερο παράδοξο αφορά τη συμπεριφορά ορισμένων κρατών μελών: παρότι αρνούνται ν α θεωρήσουν ως ευρωπαϊκή αρμοδιότητα τους όρους εισδοχής και τη διαχείριση των μετανα στευτικών ροών, δεν διστάζουν να φωνασκούν και να ζητούν από την Ευρωπαϊκή Ένωση να καταδικάσει τις πολιτικές νομιμοποίησης που ακολουθούν ορισμένες εθνικές κυβερνήσεις.

Εξάλλου, δυστυχώς δεν υπάρχει μια επαρκής επικοινωνιακή στρατηγική σε ευρωπαϊκή κλίμα κα, η οποία έχει καίρια σημασία για την ορθή ενημέρωση των πολιτών σχετικά με την ανάγκ η μιας κοινής κοινοτικής πολιτικής όσον αφορά την εισδοχή και την ένταξη. Έτσι, σύμφωνα με δημοσκόπηση του Ευρωβαρόμετρου, ουσιαστικά ένας στους δύο ευρωπαίους πολίτες είνα ι πεπεισμένος ότι οι μετανάστες εκμεταλλεύονται το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας. Και όμω ς, η μετανάστευση μπορεί να αποτελέσει χρήσιμο εργαλείο για την αντιμετώπιση της πρόκλη σης που συνιστά η διαφύλαξη του ευρωπαϊκού κοινωνικού μοντέλου ενώπιον του φαινομένο υ της γήρανσης του πληθυσμού. Όντως, ήδη εδώ και μια δεκαετία, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, λ αμβάνοντας υπόψη την υλοποίηση των αναπτυξιακών στόχων του προγράμματος της Λισαβ όνας και τις δημογραφικές εξελίξεις, θεωρεί τη μετανάστευση περισσότερο ως πόρο για τη δι ατήρηση του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας και ευκαιρία για την ευρωπαϊκή αγορά εργασ ίας. Σε ό,τι αφορά μάλιστα την αγορά εργασίας, η σημασία του μεταναστευτικού φαινομένου καταδεικνύεται από τις επιχειρήσεις και τους εργοδότες, που δεν παύουν να ζητούν την αύξη

ση των ποσοστώσεων σε εθνικό επίπεδο.

Κοινή πολιτική δεν σημαίνει άνοιγμα στην ανεξέλεγκτη μετανάστευση χωρίς περιορισμούς· μια κοινή πολιτική επιτρέπει, αντιθέτως, την αποτελεσματική αντιμετώπιση ενός διαρθρωτικ ού φαινομένου παγκόσμιας κλίμακας που δεν είναι δυνατόν πλέον να διαχειριστούμε αποτελ εσματικά σε εθνικό επίπεδο. Εξάλλου, η Ευρώπη, ανοίγοντας τους διαύλους της νόμιμης μετ ανάστευσης, αποκτά ταυτοχρόνως ένα σημαντικότατο μέσο για την καταπολέμηση της εμπο ρίας ανθρώπων, του οργανωμένου εγκλήματος και της λαθραίας εργασίας.

Η μετανάστευση προσφέρει, εξάλλου, στις κοινωνίες μας την ευκαιρία να εμπλουτίζονται σε πολιτισμικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Εν προκειμένω, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχ ει τονίσει πολλάκις[1] την ανάγκη να χαραχθεί, όσον αφορά την ένταξη και τη συμμετοχή των μεταναστών, μια ευρωπαϊκή στρατηγική που θα συνδέει όλους τους συναφείς τομείς των πολ ιτικών της Ένωσης. Έτσι, πέρα από την πρόσβαση στην εργασία, την εκπαίδευση, τις υγειονο μικές υπηρεσίες και την κοινωνική ασφάλιση, πρέπει να ενθαρρυνθεί η συμμετοχή των μεταν αστών στον πολιτικό και τον κοινωνικό βίο, βάσει ενός κοινού πλαισίου δικαιωμάτων και υπ οχρεώσεων.

Η χάραξη μιας «θετικής» πολιτικής για τη μετανάστευση δεν θα μπορούσε, άλλωστε, να είναι αποκομμένη από την ευρωπαϊκή στήριξη της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής ανάπτυξ ης, καθώς και των διαδικασιών εκδημοκρατισμού και διάδοσης των θεμελιωδών δικαιωμάτω ν στις τρίτες χώρες, ιδίως δε στις αφρικανικές χώρες με τις οποίες η Ένωση συνδέεται με μια ισχυρή πολιτική εταιρική σχέση.

2. Ιστορική εισαγωγή και περιγραφή των προτάσεων της Επιτροπής

Κατά το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο του Τάμπερε τον Οκτώβριο του 1999, τα κράτη μέλη είχαν ο ρίσει τους στόχους μιας συνεκτικής και ισορροπημένης ευρωπαϊκής πολιτικής για τη μετανά στευση, η οποία περιστρεφόταν γύρω από τέσσερις βασικούς άξονες: τον καθορισμό μιας πο λιτικής για τη νόμιμη μετανάστευση, την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης, τη σ υνεργασία με τις τρίτες χώρες και την ένταξη των εργαζόμενων μεταναστών.

Οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 ανέτρεψαν το σύνολο της παγκόσμιας και της ευρω παϊκής ατζέντας, πλήττοντας και τη «θετική» πολιτική μετανάστευσης, η οποία διεκόπη απότ ομα. Έτσι, κατά τη διάρκεια των Ευρωπαϊκών Συμβουλίων που ακολούθησαν, από αυτό της Σεβίλλης (Ιούνιος 2002) έως αυτό της Χάγης (Νοέμβριος 2004), η συζήτηση αφορούσε σχεδ όν αποκλειστικά την καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης και της εμπορίας ανθρώπ ων. Θεσπίστηκαν πράγματι ορισμένες σημαντικές νομοθετικές πράξεις για την καταπολέμησ η της παράνομης μετανάστευσης, χωρίς να καταλήξουν όμως –ούτε στον τομέα αυτόν– στη διαμόρφωση μιας συνεκτικής κοινής πολιτικής.

Χρειάστηκε να περιμένουμε έως το 2006 προκειμένου, κυρίως χάρη στη διαρκή πίεση του Ε υρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το θέμα της νόμιμης μετανάστευσης να επιστρέψει στο τραπέζι τω ν συζητήσεων, επ' ευκαιρία ιδίως της άτυπης συνόδου κορυφής στο Lahti τον Νοέμβριο του

[1] Βλ. την έκθεση Λαμπρινίδη σχετικά με την ανακοίνωση της Επιτροπής για μια πολιτική ένταξης, T6-0318/2006, που εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 6 Ιουλίου 2006.

2006 και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου των Βρυξελλών που ακολούθησε, τον Δεκέμβριο του ιδίου έτους: για πρώτη φορά από τη σύνοδο κορυφής του Τάμπερε, επανήλθε στην ημερήσια διάταξη το θέμα της συνεργασίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τις τρίτες χώρες προέλευσης κ αι διέλευσης για το άνοιγμα των νόμιμων διόδων. Τον Δεκέμβριο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών κάλεσε την Επιτροπή να παρουσιάσει μια ανακοίνωση προς την κατεύθυνση αυτή.

Το πρόγραμμα δράσης που δημοσιεύθηκε το 2005 επέτρεψε, συνεπώς, στην Ευρωπαϊκή Επιτ ροπή να προσεγγίσει για πρώτη φορά με συγκεκριμένες προτάσεις το ζήτημα της νόμιμης με τανάστευσης, μετά μια περίοδο στασιμότητας περισσότερων των πέντε ετών.

Στην πραγματικότητα, ήδη το 2001, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είχε παρουσιάσει μια πρόταση ο δηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής των εργαζόμενων από τρίτες χώρε ς, η οποία, μετά πολλά χρόνια κωλυσιεργίας στο Συμβούλιο, αποσύρθηκε τελικά από την Επι τροπή Barroso.

Η πρόταση αυτή[2] δεν έλαβε ποτέ τη συγκατάθεση του Συμβουλίου. Δεδομένης της περιρρέο υσας πολιτικής ατμόσφαιρας, κυρίως λόγω της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, η Επιτροπή έκρινε π ροσφορότερο να τροποποιήσει τη στρατηγική της, κάνοντας ένα βήμα πίσω. Έτσι, τον Ιανου άριο του 2005, εγκαινίασε, μέσω της Πράσινης Βίβλου, μια ευρύτατη διαβούλευση προκειμέ νου να καθοριστεί η προσέγγιση που θα έπρεπε να ακολουθηθεί για τη διαχείριση της οικονο μικής μετανάστευσης. Από τη δημόσια διαβούλευση προέκυψε μια ευρεία συναίνεση υπέρ τη ς χάραξης μιας κοινής κοινοτικής πολιτικής. Ωστόσο, υπήρχαν διαφορετικές απόψεις όσον α φορά την προσέγγιση που θα έπρεπε να ακολουθηθεί και ακόμα και η ίδια η έκθεση Klamt, τ ην οποία ενέκρινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Οκτώβριο του 2005, δεν κατάφερε να προ σφέρει ένα ενιαίο όραμα[3].

Η Επιτροπή επέλεξε, συνεπώς, να εγκαταλείψει την οριζόντια προσέγγιση και την ιδέα της θέ σπισης μιας ενιαίας οδηγίας για τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής που θα ίσχυε για όλε ς τις κατηγορίες εργαζόμενων μεταναστών, προτιμώντας αντί αυτής μια σταδιακή και διαφορ οποιημένη προσέγγιση: τέσσερις τομεακές οδηγίες που έχουν μοναδικό στόχο τον καθορισμ ό των προϋποθέσεων και των διαδικασιών εισδοχής για συγκεκριμένες κατηγορίες μεταναστ ών. Οι τέσσερις προτάσεις δεν θα παρουσιαστούν ταυτοχρόνως, αλλά σταδιακά, κατά τη διά ρκεια της επόμενης τριετίας και θα αφορούν τις ακόλουθες κατηγορίες:

- ιδιαίτερα ειδικευμένοι εργαζόμενοι (παρουσίαση τον Σεπτέμβριο του 2007)
- εποχιακοί εργαζόμενοι (παρουσίαση το 2008)
- ενδοϋπηρεσιακώς μετατιθεμένοι μισθωτοί πολυεθνικών εταιρειών (παρουσίαση το 2009)

[2] Πρόταση οδηγίας σχετικά με τις προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής υπηκόων τρίτων χωρών με σκοπό τη μισ θωτή απασχόληση και την άσκηση ανεξάρτητων οικονομικών δραστηριοτήτων (COM (2001)0386). Έκθεση Terron i Cusi, T5-0050/2003 της 12ης Φεβρουαρίου 2003.
[3] Το Κοινοβούλιο ενέκρινε την έκθεση Klamt σχετικά με την Πράσινη Βίβλο, T6-0408/2005, στις 26 Οκτωβρίο υ 2005.

- αμειβόμενοι ασκούμενοι (παρουσίαση το 2009)

Πέρα από αυτές τις τέσσερις συγκεκριμένες προτάσεις, η Επιτροπή θα παρουσιάσει μια γενικ ή οδηγία πλαίσιο, στόχος της οποίας θα είναι η διασφάλιση ενός κοινού κορμού δικαιωμάτω ν για τους εργαζόμενους μετανάστες που απασχολούνται νόμιμα σε ένα κράτος μέλος αλλά δ εν διαθέτουν ακόμη το καθεστώς του επί μακρόν διαμένοντος[4]. Το χρονοδιάγραμμα για την έγκριση της οδηγίας αυτής από την Επιτροπή δεν έχει, ωστόσο, οριστεί ακόμα.

Οριστικοποιώντας το πρόγραμμα δράσης της, η Επιτροπή πρότεινε επίσης προσφάτως (πέρα από τον καθορισμό «πακέτων μέτρων για την κινητικότητα» σε συνεργασία με τις τρίτες χώρ ες προέλευσης) τη δημιουργία έως τα τέλη του 2007 μιας ευρωπαϊκής πύλης, προκειμένου να ενημερώνονται οι υποψήφιοι μετανάστες για τις δυνατότητες νόμιμης εργασίας στην ΕΕ και τους όρους εισδοχής. Στην ίδια λογική, η Επιτροπή σκοπεύει να ιδρύσει στις τρίτες χώρες κέ ντρα που θα έχουν αποστολή τη διευκόλυνση της χρήσης των νόμιμων οδών και την αποθάρ ρυνση της παράνομης μετανάστευσης.

Η θεσμική πτυχή

Όταν, την 1η Ιανουαρίου 2005, το Συμβούλιο έθεσε τελικά σε ισχύ, με μεγάλη καθυστέρηση, τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ που προβλέπουν τη μετάβαση στη συναπόφαση και στην ειδι κή πλειοψηφία για «το σύνολο ή μέρος των τομέων που καλύπτονται από τον τίτλο IV», οι ε υρωπαίοι υπουργοί θέλησαν δυστυχώς να εξαιρέσουν τη νόμιμη μετανάστευση και την ένταξ η από το πεδίο εφαρμογής αυτού του μέτρου.

Το Κοινοβούλιο έχει επικρίνει πολλάκις την επιλογή των κυβερνήσεων που συνέρχονταν στο υς κόλπους του Συμβουλίου και έχει ζητήσει την εφαρμογή της «ρήτρας γέφυρας» που προβ λέπεται στο άρθρο 67 και για τα μέτρα που αφορούν τη νόμιμη μετανάστευση και την ένταξ η.

Εάν είχε εγκριθεί η συνταγματική Συνθήκη, η κανονική διαδικασία ψηφοφορίας θα είχε επεκ ταθεί στο σύνολο του τομέα. Πρέπει να επισημανθεί, ωστόσο, ότι η Συνθήκη, απηχώντας τον σκεπτικισμό που επικράτησε μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, περιλαμβάνει μια νέα διάταξη που θα μπορούσε να θεωρηθεί περιοριστική. Στην ουσία, στην παράγραφο που προσ τέθηκε από τη Διακυβερνητική Διάσκεψη ορίζεται ότι η ευρωπαϊκή πολιτική «δεν θίγει το δικ αίωμα των κρατών μελών να καθορίζουν τον όγκο των εισερχομένων υπηκόων τρίτων χωρώ ν (…) στο έδαφός τους με σκοπό την αναζήτηση μισθωτής ή μη μισθωτής εργασίας».

Στην πραγματικότητα, είναι δύσκολο, ακόμη και βάσει των ισχυουσών Συνθηκών, να συναχθ εί από τις γενικές αρμοδιότητες της ΕΕ σχετικά με τις «προϋποθέσεις εισόδου και διανομής» ένας συγκεκριμένος κανόνας που θα επιτρέπει την ενιαία διαχείριση της εισόδου στα κράτη μ έλη, η οποία παραμένει εθνική αρμοδιότητα.

Η θέση της εισηγήτριας επί του προγράμματος δράσης

Η εισηγήτρια εκφράζει την ικανοποίησή της για το πρόγραμμα δράσης της Επιτροπής, το οπ οίο θεωρεί ως πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση της χάραξης μιας κοινής πολιτικής για τη νό

[4] Το καθεστώς αυτό αποκτάται μετά την πάροδο πενταετίας, σύμφωνα με την οδηγία 2003/109/ΕΚ.

μιμη μετανάστευση· ωστόσο, εκφράζει τη δυσαρέσκειά της για το γεγονός ότι δεν διατηρήθη κε η οριζόντια πολιτική, η οποία θα είχε επιτρέψει τον καθορισμό ελάχιστον κοινών κανόνων για όλα τα κράτη μέλη και όλες τις κατηγορίες μεταναστών. Η χάραξη μιας κοινής πολιτικής έχει ιδιαίτερη σημασία για την αποφυγή της εκτροπής των μεταναστευτικών ροών από τον α ρχικό προορισμό τους εξαιτίας των πολύ διαφορετικών πολιτικών που ακολουθούν τα κράτη μέλη.

Ο ευρωπαϊκός και εθνικός πολιτικός κόσμος πρέπει να είναι σε θέση να ενεργεί πέρα από ψη φοθηρικές σκοπιμότητες και να προσεγγίζει την πολιτική για τη μετανάστευση στο πλαίσιο ε νός συνολικού και ολοκληρωμένου οράματος, όπως πρότεινε πρόσφατα η ίδια η Επιτροπή.

Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο πρέπει πλέον να εντάσσεται και η καταπολέμηση της παράνομης μετανάστευσης.

Θα πρέπει να εξετάσουμε καλύτερα τα ακόλουθα σημεία:

- Χωριστή έγκριση των τομεακών οδηγιών: οι πέντε προτεινόμενες οδηγίες στο πλαίσι ο του προγράμματος δράσης θα έπρεπε να θεωρηθούν ως μία «δέσμη». Είναι απαραίτ ητο να συνταχθεί χωρίς καθυστέρηση η πρόταση «οδηγίας-πλαισίου» σχετικά με τα δι καιώματα των μεταναστών που δεν διαθέτουν ακόμη το καθεστώς του επί μακρόν δια μένοντος.

- Πρόταση οδηγίας για τους ιδιαίτερα ειδικευμένους εργαζόμενους: πρέπει να εξευρεθε ί μια αποδεκτή ισορροπία μεταξύ αφενός, των δράσεων που έχουν ως στόχο την ενθά ρρυνση της έλευσης στη Ευρώπη ιδιαίτερα ειδικευμένου εργατικού δυναμικού και, α φετέρου, της ανάγκης να αποφευχθεί η διαρροή εγκεφάλων από τις αναπτυσσόμενες χώρες. Η πρόταση της Επιτροπής για την «κυκλική μετανάστευση» χρήζει ακόμη περ αιτέρω επεξεργασίας.

- Καθορισμός της κατηγορίας των «ιδιαίτερα ειδικευμένων εργαζομένων» απουσία κοι νών κριτηρίων για την αναγνώριση των τίτλων σπουδών.

- Οι τομείς που έχουν προταθεί φαίνεται πως δεν είναι οι μόνοι που χρειάζονται γενικώ ς ή κατά προτεραιότητα την ανάληψη κοινοτικής δράσης· για να πειστεί κανείς, αρκεί να αναλογιστεί, επί παραδείγματι, την υγειονομική φροντίδα, την τροφοδοσία ή τις κ ατασκευές.

- Αξιολόγηση των πραγματικών δυνατοτήτων όσον αφορά τη δημιουργία μιας «ευρωπ αϊκής πράσινης κάρτας» για τους εργαζόμενους στους τομείς που καλύπτουν οι οδηγί ες και όχι μόνο.

- Οι γραφειοκρατικές διαδικασίες που πρέπει να φέρουν εις πέρας οι ιδιαίτερα ειδικευμ ένοι εργαζόμενοι πρέπει να γίνουν πιο ευέλικτες, όπως και εκείνες για τις μεταθέσεις στους κόλπους των πολυεθνικών.

- Πρέπει να εξεταστεί, βάσει συγκεκριμένων κριτηρίων, η δυνατότητα των εποχιακών ε ργαζομένων να ανταλλάσσουν την άδεια εποχιακής εργασίας με άδεια διαμονής μακρ

άς διαρκείας ή άδεια αιτούντος απασχόληση.

- Παρομοίως, σε ό,τι αφορά την πρόταση οδηγίας για τις προϋποθέσεις εισόδου και δια μονής των αμειβόμενων ασκούμενων, πρέπει να προβλεφθεί η χορήγηση άδειας αιτού ντος απασχόληση μετά την εκπνοή της άδειας που χορηγείται για την πραγματοποίησ η της άσκησης.

- Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον η πρόταση που διατύπωσε ο Αντιπρόεδρος της Επιτροπής, κ. Franco Frattini, επ' ευκαιρία της διάσκεψης που πραγματοποιήθηκε στην Τρίπολη στις 22 Νοεμβρίου 2006 με θέμα «Μετανάστευση και Ανάπτυξη», για τη δυνατότητα θέσπισης, σε ευρωπαϊκό επίπεδο, «πακέτων ποσοστώσεων νόμιμων εισόδων» που θα μπορούσαν να προσφέρονται στις τρίτες χώρες σε αντάλλαγμα για τον καλύτερο έλεγ χο των παράνομων ροών και την επανεισδοχή των παράνομων μεταναστών. Πρέπει ν α αξιολογηθούν σήμερα οι συγκεκριμένες προτάσεις που σκοπεύει να παρουσιάσει η Επιτροπή.

- Δεδομένου ότι εξακολουθεί να απαιτείται ομοφωνία στην ψηφοφορία στο Συμβούλι ο, συντρέχει πραγματικός κίνδυνος – όπως μπορούμε να διαπιστώσουμε και σε άλλου ς τομείς – οι πράξεις που θα εγκριθούν να αποτελούν έναν «ελάχιστο κοινό παρονομα στή», γεγονός που αποτελεί συχνά προϊόν συμβιβαστικών εκπτώσεων οι οποίες περιο ρίζουν την ευρωπαϊκή προστιθέμενη αξία.